

Strofer från Nystad.

Ahlqvist, Viktor,

81 A Br.



Kitt.

52.

(Pr.)

0

Strofer från Nystad

Af

Viktor Ahlqvist.



Pris 50 penni.

X53/972

1 Ahd





STROFER

FRÅN

NYSTAD

AF

VIKTOR AHLQVIST.



NYSTAD,

NYSTADS TIDNINGS- & BOKTRYCKERI AKTIEBOLAGET
1906.



Innehåll:

1. Nystads stad	sid. 3.
2. Nystads fred	" 6.
3. Nystads slip	" 8.
4. Nystads storstrejk	" 9.
5. Nystads automobil	" 10.
6. Lifvets lycka	" 11.
7. Höst	" 12.
8. Visshet om odödlighet	" 13.

I.

Nystads stad.

Hjell dig stad! — och hembygds strand!
där kojan står på fosterland!
Din skönhet ej jag sett på jorden,
och fäders bygd du är i norden.

Som täfla kan med mången stad
om anor uppå häfders blad.
Och fredens ljufva minne burit,
ja, många lagrar har du skurit.

Till dig min kärlek evigt står
och träda vill i fäders spår;
och lida frost och nöd och hunger,
som siaren i dalen sjunger.

Ja, uti glädje och i sorg
jag älska vill hvar stig och torg,
och byta bort din mark ej ville
emot allt guld och konst och snille.

Ty här jag födts på vinterdag
med snö på mon i tjocka lag.
Och luften var båd' mörk och kulen:
det var ock fjorton dygn till julen.

Och växte under moders vård
i stugan på en liten gård,
som var så låg och gammal vorden
att falla kunde ned till jorden.

Men djupt i hjertat stå dock kvar
dessa glada — och flydda dar,
som lifva upp mitt tunga minne,
lik sången tjusar själ och sinne.

Ack! väl jag minns ännu den dag
då fartyg bygts med raska tag.
Ej Nystad mer sett tider lika,
på sjöfart blefvo många rika.

Och upplag uppå upplag fanns
af bräder, plankor allestans;
och »Köylis post« med hästar många
hvar vinter släpat sparrar långa.

Hvar mänska var då glad och nöjd
och arbet var hans enda fröjd;
man tänkte blott på sjö och fartyg,
ej politik och annat sattyg.

Och tidens enda spörsmål var:
hvem segla ut, hvem först blef klar,
och först till hemmet återvände;
så gingo dagar snart till ände.

Och hamnen låg då full af skepp
och flaggor svajade i kepp;

på hvilka sjöfolk lustigt hala,
när isen smalt kring klippor kala.

Och ängen vira på sin krans,
vid vårsols gyllne strål och glans;
och trasten drilla högt i träden,
men lärkan kring den bruna heden.

Och från mitt hem vid vikens strand,
på sommarkväll med purpur rand,
din skärgård härlig var att skåda,
och Neck och Hafsfrun dansen tråda.

Och öfver dina mörkblå djup
sågs mången segla med sin slup;
där fiskar sam och ejdern gunga
på fjärdens våg med sina unga.

Men talgdank i hvar lykta brann,
när höstens mörker här infann.
Man visste då hvad klockan slagit,
om brandvakten sitt ur uppdragit.

Och ung och gammal sågs på bal
i stadens enda värdshus sal.
Där muntra gökar sjöng och prisa
för Baccus, som hvar sorg sägs lisa.

Och därför stad, med tidningsblad,
väx stor, väx skön och evigt glad!
Din mark med handen vill jag kyssa,
där vaggan stod och mor min hyssa.

Och till sist, — min hembygds strand!
bevare dig för våld och brand.
Må kärlek bo och endräkt råda,
och framtid ljus du då får skåda.



II.

Nystads fred. *)

¶ häfdernas dystra tider,
då ropen kring landet löd,
har Sverige kämpat strider,
där fäder gjöt blodig död.

Tusende, tusende stupat
i fjerran från härd och hem,
och många i kampen ropat:
o Kain, som slet bort vår lem!

Fasor af kriget har härjat
mor Suomi från strand till strand;
och Petter den store bärjat
det skönsta af Sveas land.

*) Den 30 Augusti 1721.

Och så kom en dag att handla
för fred i min hembygds stad;
och ovän till vän förvandla
och sluta med blodigt bad.

Och budskapet ljöd så ljufligt
som glädje i glada lag;
och allting blef skönt och roligt
och hjertat slog friska tag.

Det sägs: att tårar af glädje
sågs rinna af tusen små,
hvars hjertan af fruktan bäfde
att snart uti ledet stå.

Men äfven bland högre hördes
hur lättnadens suck de drog,
och ömmaste känslor rördes
för blod, som utgjutits nog.

Ja, tiden som varit mulen,
blef solig nu denna dag,
och luften, som länge kulen,
gaf värme och godt behag.



III.

Nystads slip.

Sorgenspilar djupt i hjertat tränga
hvar gång jag tänker på den dystra lott,
som ödet hårda låtit här nedhänga
och grusa allt, som i vår framtid stått.
Du stora verk! som kunde glädje bringa
och föda tusen af min hembygds små,
nu ligger och förmultnar till ett ringa,
och speglar dig lik spöke i det blå.

Du var ett hastat verk, som sågs af många
att katastrofen oundviklig var;
och i en hamn med is och vägar långa
slikt företag blott föga framgång har.
Just därför var du dömd att hoppet mista,
i skapelsen du redan lagts i graf;
och ärans runor kunde du ej rista,
som var och for i tidens stora haf.

Dock stora summor offrats på ditt hela,
bland hvilka många mödans slantar gått,
och alla få vi nu ditt öde dela
båd' hög och låg, som uti saken stått,
och söka tröst och gå hvar dag i kyrka
och be om räddning för vår usla själ;
och sorgens gudar vi i sorgen dyrka
och tro att allting skall nog blifva väl.

Men må vi hoppas uppå bättre tider
och bättre dagar uti Suomis land,
då järnets häst med hvissel till oss skrider
och löser upp vårt långa längtans band,
och hoppets sol i bröstet åter tändas
och lyckans stjärna tindrar högt och klart,
då skulle sorgen snart till glädje vändas
och slipen gå på nytt med schvung och fart.



IV.

Nystads storstrejk.

När moder Suomi vaknat ur nattens djupa sömn
och långa vintrars dvala samt politikens lögn,

Då startade man storstrejk kring landets fyra hörn
och östanvinden rasa och skygg var våldets örn.

— — — — —
— — — — —

Vi tågade till torget så glada som små lam,
och spännande vi hörde hvar nyhet där drogs fram.

Herr Kallio han talte om strejken vidt och bredt
och allting som vi visste och allting som har skett.

Han sade, att vi lidit af våld och skräck och hot,
och det var hög tid redan på leken söka bot.

När Suomis stolta fana på stängen hissats opp
då hördes strejkar-skaran sin stämma höja opp:

För frihet vill vi kämpa, för frihet vill vi dö,
men kräla uti gruset, den tid vi sagt ajö.

Vi sågo se'n hur solen i öster stigit klar,
vi sågo ock hur åskmoln — lättast från oss far.



V.

Nystads automobil.

Från Tyskland! från Tyskland! man skaffat har en vagn
som skulle för Nystad blifva till stor gagn,
fast vägen till Åbo är både smal och skral
och färdats ständigt af bondens häst och karl.

Den vagnen var vacker, så ståtlig och så rar
att knappast i landet den sin like har.
Men ack! i motoren ett fel man snart förnam
och profturen gick med både häst och skam.

Ja, det vardt ett öde för hela Nystads stad
och tysken skrattar i skägget, lika glad.
Dock lappa och rappa den opp ännu en gång,
ty vinna och tappa, det är lyckans sång.



VI.

Lifvets lycka.

Våga tappa, våga vinna,
det är lyckans hela gång;
och den står i dag att finna,
som den stått i sekler lång.

Feg den man som intet vågar
uppå lifvets glatta våg,
där så många lycka skådar
och fördold all framtid låg.

Det är svårt i skogen säga
hvarest haren har sin gång,
och i lifvets strid att våga,
hvem får sjunga seger sång.

Lyckans solljus dock vi söka,
flest uti sviket hopp;

liksom Adam ömkligt böka
med sin Eva eden opp.

Lyckan lifvar, ödet dödar
lifvet på vår sorgemark,
medan split och hatet ödar
allt hvad endräkt bygger stark.



VII.

Höst.

Gula blad i löfskog falla,
utifrån hörs stormens tjut;
och på sommarns drömmar alla
hösten gjort ett sorgligt slut.

Regnet smattrar emot rutan,
molnet döljer solen klar,
och på hafvet ses' hur skutan
ilande mot bränning far.

Fukt och frost och kalla vindar
höstens mörker med sig för,
och på alla gröna lindar
nympers klagolåt man hör.

Giktens krämpor många känna
uti kroppen, mer än förr,
hvilka lifvets höst omnämna
att den står framför vår dörr.

Sångarskaror från oss flyga
in i söderns varma land,
och med vårsol åter smyga
till vår sköna Suomis strand.



VIII.

Visshet om odödlighet.

Snart har mitt tinglas här utrunnit
i detta snöda lögnens bo,
och snart min lampas olja brunnit
och snart jag går till evig ro.

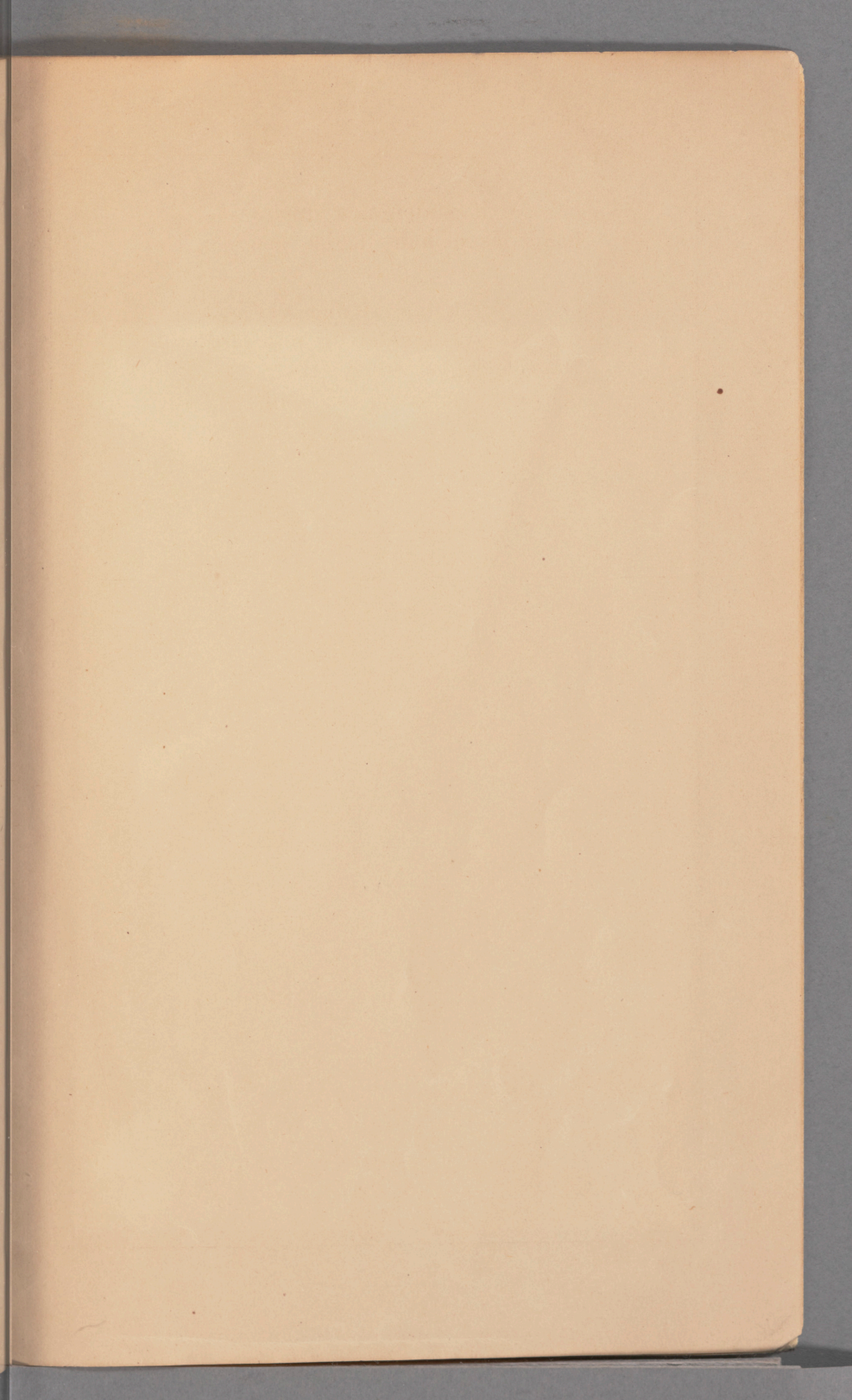
Men hvart och hvart skall färden gälla,
hvar finns du sälla värld, o säg?
Till hvilka rymder skall jag sälla
och skepnad hafva på min väg?

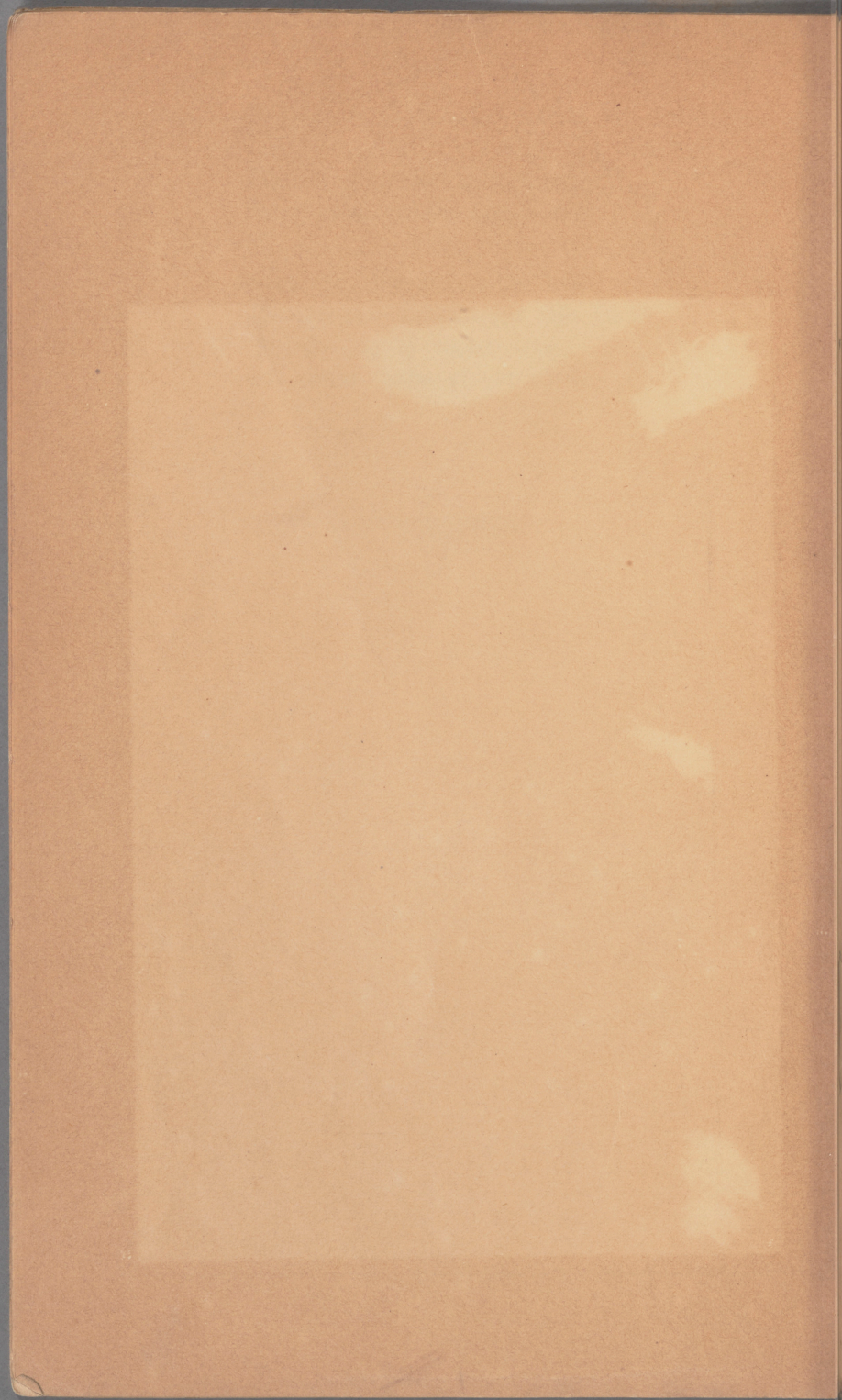
Skall jag lik svanen svinga, gunga
på evighetens bölja blå?

Eller som näktergalen sjunga
bland tusen andra fåglar små?

O om jag kunde visshet leta
och skingra dunklet för min färd!
Då ville jag ej annat veta
och annat tänka ej var värd.







to order for 5 yds

1/2 yd. 1/2 yd.

1/2 yd. 1/2 yd.

1/2 yd.

2 yds. 1/2 yd.

1/2 yd. 1/2 yd.

1/2 yd.